

O dragoste de un sfert de oră

Eram într-o bibliotecă. Aveam în față un *in folio* cu pagini lucioase și gravuri și era bine. O senzație care te moleșește și te face să vrei să-nchizi ochii, să oprești timpul printr-un gest leneș, două degete care se ridică ușor, într-o doară.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o. Stătea lângă masa bibliotecarei, așteptând o carte. În secunda următoare m-am îndrăgostit. A fost firesc și violent. A fost paralizant. Nu știu dac-ați simțit vreodată așa ceva, ceva așa de irațional și inexplicabil.

Am încercat să mă liniștesc, să-mi spun că n-aș avea niciun motiv să mă-ndrăgostesc, am aplicat rețete apotropaice la mare căutare în secolul 17, dar ajunsesem deja la un punct în care nu mă mai puteam înțelege cu mine. Nu mai puteam decât să iubesc și să-mi observ, cu o curiozitate firească, reacțiile.

Apoi a venit momentul să mă ridic și să-i vorbesc. În condiții normale n-aș fi avut ce să-i spun, eram conștient de asta, făcea parte din Mulțimea Fetelor Pe Care Nu Le Văd Niciodată, cu pantalonii ei roz și privirea piezișă. Dar, în ciuda oricărei taxonomii raționale, mă-ntrebam – în timp ce mă ridicam – cum aș fi putut să n-o iubesc.

Dincolo de eforturile mele de-a observa ce se întâmplă cu mine era tulburarea. O senzație demnă de un erou al lui Goethe, cum nu mi-a fost dat să trăiesc decât de câteva ori în viață.

M-am ridicat probabil tremurând și sigur împotriva voinței mele. Eram sfâșiat între două spaime de a nu o pierde.

Dacă-i vorbesc, mă gândeam, momentul ăsta o să se dilueze ca o soluție homeopatică, o să fie îngropat sub gesturile ei, sub nervii generați de nepotrivire, o să devină un accesoriu împodobind un trup. Dar, îmi răspundeam, dacă nu-i vorbesc, o pierd pe ea, rămân cu sentimentul eșecului.

Mergeam ezitant, fixând-o, iubind-o și temându-mă. Pluteam pe lângă rafturi și începeam să am febră. Mersul îmi era schizoid, făceam un pas avântat și imediat unul împiedicat, ca un invalid cu un picior mai scurt mânat de o dilemă. În clipa decisivă, când am ajuns la trei pași de ea și nu mai puteam decât să-i vorbesc sau să mă-ndrept spre ieșire,

simțul estetic – care-i doar un eufemism pentru eșecul acțiunii – a învins. Nu întru totul, e drept, o victorie parțială, o amânare, o justificare pregătită pentru o eventuală instanță prezidată de orgoliu.

M-am îndreptat spre ieșire cu gândul că, pierzând-o, am s-o am pentru totdeauna.

Am fumat o țigară, m-am reîntors în sală și n-am reușit s-alung senzația eșecului. Am mai privit-o preț de două minute, până și-a primit cartea, și-apoi toate lucrurile au devenit clare. Atât de clare, încât mi-am dat seama că-mi trecuse cu totul. O dragoste de un sfert de oră.

N-am regretat niciodată decizia pe care am luat-o atunci.

mijomir mecu

Notă explicativă

În mod surprinzător, n-am fost suspectat niciodată c-aș fi inventat istoria asta. Și chiar n-am inventat-o. Pentru mine e cumva egal dacă-i vorba de-o invenție sau de-o amintire. Chiar mă gândeam aseară că nu e nicio deosebire între lucrurile pe care mi le-nchipui și cele pe care le trăiesc. Gândul ăsta a apărut atunci când am început să fiu bântuit de personajele pe care le-am ucis.

Pentru alți oameni care nu sunt eu, pe de altă parte, deosebirile dintre invenții și senzații pot fi notabile. Așa au apărut pe lume dorințele. Și răul, în general.

Văzut prin prisma celor două paragrafe anterioare, textul aici explicat devine inexplicabil.